

BIBELOVERSIGT - PAULUS' BREV TIL FILIPPERNE

Bogens hvem, hvad, hvor:

Filipperbrevet blev skrevet mens Paulus sad i fængsel og det er samtidig et af hans varmeste breve. Han fremhæver den personlige tilfredsstillelse ved at tilhøre Kristus og den glæde, ægte kristent fællesskab bringer.

I brevet opmuntrer han derfor sine venner til at vokse i hengivenhed for Kristus og i indbyrdes fællesskab med hinanden.

Forfatter:

Filipperbrevet er skrevet af Paulus og brevets personlige oplysninger samstemmer med, hvad vi ved om Paulus fra andre NT skrifter (1:1; 3:4-14; ApG 22:1-21). Forfatterskabet er også enstemmigt bekræftet hos Kirkefædrene (Clement år 90; Ignatius år 110).

Tidspunkt:

År 62 e.Kr. Alt tyder på at Apostlen Paulus skrev Filipperebrevet mens han var under streng husarrest i Rom (1:13-14; ApG 28:30-31,46) og afventede kejser Neros afgørelse på hans sag (1:19-24; 2:23-24).

Der var gået 10 år siden menigheden i Filippi var blevet stiftet (ApG 16), men forholdet imellem Paulus og dem var stadig meget varmt (2:25; 4:10,15-16).

Det tyder også på, at der var gået nogle år siden Paulus var kommet til Rom, fordi han fokuserede ikke længere på at begynde mission i Spanien, men ønskede at styrke de etablerede menigheder i det østlige Middelhav (2:24, Rom 15:28).

Både Kæsarea (ApG kap.21-23) og Efesos er blevet foreslået som alternative afsendelsessteder for brevet, fordi de lå tættere på Filippi, men Rom virker mest sandsynlig fordi Paulus som romersk statsborger havde ret til at få prøvet sin sag hos kejseren (se også 1:13; 4:22).

Motiv:

Brevet var fortrinsvis et takkebrev for penge og tjenester som Paulus havde fået igennem Filippeme-nighedens udsending Epafroditus (2:25; 4:10-19).

Samtidig brugte Paulus anledningen til at forklare om sin egen situation og afvise evt. falske påstande om, at hans fængsling var et tegn på, at Gud ville forhindre hans fortsatte apostoliske virke. Selvom nogle ønskede Paulus af vejen, kunne han berette om, at hans tjeneste stadig var frugtbar (1:12-17,25-26).

Paulus brugte også brevet til at opmuntre sine venner imod intern strid og uenighed (2:2; 4:2-3) samt advare dem imod vranglære og verdslighed (3:2-3,17-19).

Han planlagde at sende både Timoteus og Epafroditus til dem, mænd som han på det varmeste kunne anbefale som rollemodeller for ægte kristent discipelskab (2:19-30).

Bogens opbygning:

1:1-11	Introduktion
1:1-11	Åbningshilsen, tak og bøn
1:12-26	Paulus personlige omstændigheder
1:12-18	De åndelige forhold provokeret af Paulus' fængsling
1:19-26	Herliggørelse af Jesus Kristus både i liv og død
1:27-2:18	Opmuntring til Kristi efterfølgelse og fællesskab
1:27-30	Kaldet til sammen at stå fast for evangeliet
2:1-11	Appel til enhed igennem at efterfølge Jesu sindelag
2:12-18	Kaldet til at leve Kristi frelsende liv ud i praksis
2:19-30	Planer vedrørende Paulus' medarbejdere
2:19-24	Anbefaling af Timotheus
2:25-30	Anbefaling af Epafroditus
3:1-4:1	Fastholdelse af Evangeliet og afvisning af fejlspor
3:1-11	Advarsel imod judaistisk gerningsretfærdighed
3:12-16	Paulus' eksempel i hengiven efterfølgelse
3:17-4:1	Advarsel imod verdslig selvtilfredsstillelse
4:2-23	Formaninger, tak og hilsener
4:2-9	Formaning til enhed, bøn og fokusering på det ædle
4:10-20	Tak for Filippernes gavmilde støtte
4:21-23	Afsluttende hilsener

Bogens indhold:

Sindelaget der kendetegner Kristi liv.

Filipperbrevet handler mere om forhold vedrørende personligt kristenliv end om kristen lære. Paulus brugte anledningen i sit takkebrev til filipperne, til at opmuntre dem til fremgang i deres Gudsforhold og han anviste hvilke praktiske konsekvenser det skulle have for deres åndelige liv og forhold til hinanden. Samtidig advarede han imod de farer, der kunne afspore dem fra deres vækst som Kristi disciple.

I. En varm taksigelse for deres indbyrdes fællesskab.

Efter sin hilsen, takkede Paulus for det varme og udholdende partnerskab hans venner havde vist ham i hans tjeneste, og han bad for deres fortsatte vækst i troen.

II. Paulus' beskrivelse af sine omstændigheder.

Paulus beskrev fremgangen der var sket for evangeliet ved hans fængsling. Ikke alene havde kejserens livgarde fået forkyndt evangeliet men hans fængsling havde også inspireret andre til frygtløs forkyndelse.

Der var nogle kristne, der brugte anledningen til at forkynde Kristus i håb om at hævde sig selv og forstærke Paulus' trængsel, men han glædede sig over, at Kristus blev forkyndt. Hans indre fred skyldtes en dyb overbevisning om, at Kristus overstyrede alt i livet og i sidste ende også havde sikret ham evigt liv. Personligt glædede han sig til at dø og komme hjem til Kristus, men han ville hellere leve, hvis det betød at han fortsat kunne tjene Guds folk.

III. Opmuntring til fortsat hengivelse til Kristus.

Paulus opmuntrede sine venner til fortsat at leve Kristus værdigt, også selvom det betød trængsel. Han fremlagde Jesu selvopofrende eksempel for dem for at inspirere til at afvise selvished og i stedet opøve sig i tjenersind.

På den måde ville de omsætte troen på Jesus til praktisk efterfølgelse og de ville opleve hvordan Guds forvandlende kraft virkede i deres liv. Paulus fandt sin glæde i at hjælpe kristne med søskende til at efterligne Jesus og derved blive tiltrækkende himmelsk oase i en mørk og selvcentreret verden.

IV. Paulus' hengivne medarbejdere.

Urkirken havde endnu ikke et afsluttet NT som grundlag for liv og lære, og derfor var det igennem

apostlene og deres medarbejdere, at menighederne lærte hvad ægte kristen tro og livsførelse var. Timotheus var et sådant forbillede, som Paulus varmt kunne anbefale og det var yderligere en fordel, at filipperne kendte ham personligt.

Det samme gjaldt deres egen udsending Epafroditus, som skulle bære Paulus' brev til Filippi. Paulus ville dog sikre at hans hjemsendelse hverken blev opfattet som utaknemlighed overfor filippernes gavmilde støtte eller som kritik af Epafroditus selv. Paulus' motiv var alene, at skåne sin ven fra mere trængsel i sin tjeneste.

V. Paulus' advarsler imod vranglære og verdslighed.

Paulus advarede på det kraftigste imod at de blev indfanget af judaistiske forvrængninger af evangeliet. Ved at fremhæve falliterklæringen vedr. sit eget eksemplariske, farisæiske liv, understregede han, at selvretfærdighed og lov-gerninger ikke kunne leve op til Guds krav til fuldkommenhed.

Kun Kristi retfærdighed modtaget igennem personlig tro på Jesus kunne tilfredsstille Gud og sikre et menneske evigt liv. Gratis frelse skulle dog ikke misforstås som om kristentlivet blev passivt, eller kunne misbruges til at retfærdiggøre en verdslig livsstil. Tværtimod opflammede Guds frelse en kærlighed til Jesus, som ville udtrykke sig i fortsat stræbende hengivenhed.

VI. Paulus' appel til harmoni og tak for trofast partnerskab.

Fra at tale generelt om enhed, afsluttede Paulus specifikt med at opmuntre to af sine kvindelige medarbejdere til at blive forliget med hinanden. Han opmuntrede derefter hele menigheden til at finde dens glæde i Kristus, bekæmpe bekymringer igennem bøn og fylde sindet med alt hvad der var sandt og ædelt.

Derved ville de opleve Jesu nærhed og dybe fred. Til sidst takkede han dem for deres trofaste støtte til hans tjeneste, dog uden at det skulle opfattes som om han søgte yderligere støtte. Han havde nemlig lært at leve helt afhængigt af Gud og var tryk fordi Gud altid havde sørget for ham. Dog værdsatte han deres stadige kærlighed, og glædede sig over den velsignelse som Gud ville give dem for deres gavmildhed.

Bogens temaer:

Filipperbrevet beskriver den livsførelse, der skal kendetegne en kristen "himmelborger". Borgerne i Filippi var stolte over at de var tildelt fuldt romersk statsborgerskab og de satte en ære i at leve op til dette privilegium. På lignende vis opmuntrede Paulus de kristne i Filippi til at være stolte af deres himmelske borgerskab.

De skulle stræbe efter at leve i overensstemmelse med Guds vilje og stå fast overfor modstand, fristelser og falsk lære. Dette kunne kun gøres ved at dyrke forholdet til Jesus Kristus og derved tilegne sig hans selvopofrende liv.

Selvcentreret livsførelse og hykleri har altid været en af de største hindringer for Evangeliets udbredelse (2:3,14).

På den anden side har glædesfyldt hengivenhed til Jesus Kristus, koblet sammen med en troværdig kærlig livsførelse, virket tiltrækkende og smittende (1:12-14,21, 2:3,14,18; 4:4-5). (1:25; 2:17).

Der vil dog altid herske en åndelig modstand imod Kristus og om kristen må man indse at lidelse og trængsel er en naturlig omkostning ved at følge ham (1:28-30).

Helligåndens fællesskab (2:1): Der er noget dybt tilfredsstillende ved at opleve Åndens fællesskab blandt kristne (1:7-8; 4:14).

Det ærer Gud og udtrykker et indbyrdes guddommeligt familiebånd (1:27; 4:21-22), og derfor skal kristne altid stræbe efter at bevare denne enhed (2:2) og søge at bygge broer når der kommer forviklinger og brud (4:2-3).

Nøglen til at opretholde kristent enhed og fællesskab er altid at bygge på Kristi lære og liv (1:8,20-21; 3:8) og i ydmyghed at søge hinandens vel og ikke kun ens egne interesser (2:3,21).

Jesus: Jesus er Guds ideal som menneskeligt forbillede og Paulus refererer til ham 38 gange i dette korte brev (2:5-11).

Men Jesus er ikke kun et forbillede, han er også selve grundlaget for disciplens åndelige liv (4:13,23).

Disciplens liv skal være "i Kristus", dvs. åndeligt forenet med ham, og på denne måde overføres Kristi liv til disciplen (1.6; 2:13; 4:6-7).

Paulus' mål var altid at leve forenet med Kristus (3:8) og derved være et ægte forbillede for de kristne (2:30; 3.17; 4:9).

Han ønskede at ære Jesus i liv, tjeneste og død (1:21,27) og stræbte efter at fjerne alt fra sit liv, der forhindrede dette (3:7-8).

Han hvilede i Guds overstyring og frygtede derfor ikke døden (1:23), og han var ikke afhængig af velstand og var taknemmelig selv når han havde lidt (4:11-13).

Han var tilfreds med alt undtagen sit egen åndelige udviklingsstadiet og stræbte derfor altid efter yderligere fremgang (3:10-12; 4:12), og han var optaget af evangeliets fremgang og blev derfor ikke jaloux når dette skete igennem andre (1:17-18).

Han elskede de kristne og var villig til at ofre sit liv for dem (1:25-26; 2:17), og han havde også tillid til at Helligånden selv kunne overbevise andre hengivne kristne om ting, de så anderledes på (3:15-16).

Kristne medarbejdere (2:29): Alle kristne ledere og forkyndere skal på samme måde som Paulus, være forbilleder i tro og livsførelse. Kun når deres liv afspejler evangeliet har de åndelig troværdighed og myndighed (2:20-22).

På trods af at Paulus vægtede ydmyghed og formåede til enhed, understregede han at enhed aldrig kunne opnås ved at acceptere falsk lære eller umoralsk livsførelse. Disse forhold ville underminere selve evangeliets budskab og virke (3:2,18).

Filipperne var helt fra begyndelsen engagerede i at støtte kristen tjeneste (4:15; 2Kor.8:1-5), og støtten gav sig til udtryk i partnerskab, tjenester og penge (1:5; 2:25; 4:16) og bragte glæde til Gud (4:18).

Ved at give sig selv til Guds arbejde oplevede de Guds velsignelse over deres liv og virke, for Gud er selv gavmild og vil aldrig være nogen noget skyldig (4:19).

Som modtager formåede Paulus på en fin måde at udtrykke taknemlighed for støtten uden at miste sin afhængighed af Kristus (4:11-13). Han tog imod deres støtte med dyb taknemmelighed (1:3-5; 4:18),

men sikre at de aldrig følte at han søgte deres penge. På denne måde kunne begge parter bevare deres frihed i Gud (4:17).

Baggrundsinformation:

Judaisterne var en gruppe kristne jøder, der forlangte at hedninger først blev praktiserende jøder før de kunne regnes for kristne. De støttede sig til passager fra GT åbenbaring, og vægtede lovgivninger, frem for ved personlig tro på Jesus Kristus, som måden hvorpå man kunne opnå accept som Guds børn (3:2-9).

En sådan lære fører oftest til lovished og vægtning af ydre religiøse ritualer. Paulus, støttet af de andre apostle, havde kæmpet imod denne jødiske vranglære under hele sin tjeneste (Gal.3:1-5; ApG 15:1-35).

De begrænsninger Paulus lagde på kvinders åndelige roller (1 Kor 14:34-35; 1Tim 1:11-3:1), skal modereres med de meget positive beskrivelser han også gav udtryk for (4:2-3; Rom 16:1,3,6-7; 1 Kor 11:5; 2 Tim 1:5; 3:14).

I det hele taget regnede Paulus sine medarbejdere som ligestillede, som sine brødre og søstre og aldrig som underordnede (2:25; 4:3), og en lignende holdning bør også kendetegne menighedens ledere (1:1).

Kristus lovprisningen (2:6-11). Passagen har en rytisk form på grund af det specielle og ophøjede ordvalg, og det giver indtryk at det er en form for liturgi eller en trosbekendelse. Der er dog ikke grund til at betvivle at Paulus har skrevet det i brevets anledning, sandsynligvis inspireret af Esajas' ydmyge og guddommelige tjenerskikkelse, der ophøjes af Gud (Es kap.52-53).

At Paulus ejede evnen til at skrive i ophøjet digteform kan ses i 1 Kor kap.13.

Bogens sammenhæng med resten af Bibelen:

Filipperbrevet hører tidsmæssigt sammen med tre andre af Paulus' fængsels-breve (Ef 6:19-20; Kol 4:18; Filem v.1,9,23), men det er ikke sendt til det samme geografiske område som dem.

Alt tyder på at Paulus blev løsladt fra fængselet, og at han igen besøgte menighederne i øst (1:25-26; 2:24; 1 Tim 1:3; Tit 1:5).

Brevets beskrivelser af Paulus' jødiske baggrund stemmer godt overens med hvad NT ellers fortæller om ham (ApG 22:1-21; 26:5; Rom 11:1; 2 Kor 11:22-23; Gal 1:13-24; 2 Tim 1:3).

Retfærdiggørelse overfor Gud kan ikke ske ved menneskers anstrengelse (3:4-10).

Mennesker kan hverken opnå Guds fuldkomne retfærdighed ved lydighed imod Loven eller ved at praktisere religiøse ritualer. Det kan kun modtages som en gave fra Gud, skænket på baggrund af Jesu stedfortrædende offer.

Frelsende retfærdighed er en retfærdighed som Gud tildeler, den er ikke vores egen. Derfor afviste Paulus sin selvretfærdighed som skarn og sin religiøsitet som tomhed (3:7-8) og omvendte sig for at få Guds retfærdighed i eje.

Selvom frelsen sker igennem Guds indgreb ved den nye fødsel, fører den ikke til passivitet og kan ikke opfattes som en afsluttet handling. Jesu frelsende liv fortsætter med aktivt at forvandle den troende (1:27) og sker når den troende af fri vilje samarbejder med Guds Ånd (1:6,19; 2:13; 4:8-9).

Denne del af frelsesliv gensvarer Jesu kærlighed ved fortsat hengiven tillid og lydighed (3:10). og dette samarbejde bringer ikke kun oplevelser af sejr og overskud, men kan også indebære offer, udholdenhed og anstrengelse (1:29; 2:12).

Det er en proces der fortsætter hele livet igennem og ender først den dag, Jesus fører disciplen til herlighed (1.9-11; 4:4,8-9).

Når Paulus taler om at være fuldkommen, så taler han ikke om at opnå syndfrihed, men om at være helhjertet i sit forhold til Jesus (2:15; 3:12-14), og at leve under styring af Guds Ånd og ord (1:19; 2:16).

Fordi processen er delvist afhængig af den frie vilje, kan det ske at mennesker som har bekendt sig til Kristus, alligevel vælger at leve i ulydighed. I skam tillader de at selviske lyster, frem for Kristus, overtager styringen i deres liv (3:18-19).

Evangeliet giver den kristne vished om frelse, om Jesu genkomst og det evige liv (1:6,10; 3:20; 4:3).

I Kristus har døden mistet både sin kraft og sin rædsel og kan i stedet betragtes som adgangen til Kristi nærhed og hans forvandlende herlighed (1:21,23, 28; 3.21).

Troen på det evige liv forstærkes, når den kristne lever i efterfølgelse af Jesus (3:8-10), og i lyset af Paulus' klare overbevisning om det evige liv, virker det forkert at tolke kap.3:11 som om Paulus var usikker på at få andel i opstandelsen. Det er snarere udtryk for undren over hvordan det kommer til at ske.

Den treenige Gud, som blev menneske i Jesus Kristus. Jesus er opfyldelsen af Skrifterne: Paulus citerer Esajas' beskrivelse af Gud og siger, at en dag vil alle skabte væsener, alle steder anerkende og tilbede Jesus som Gud Herre (2:10-11; Es 45:22-23).

Helligånden bringer Jesu liv til de troende (1:19; 4:23). Han er også den, der gør de troende i stand til at tilbede Gud (3:3) samt til at opleve åndeligt fællesskab med andre troende (2:1).

Jesus er mere end et menneske:

Jesus var sand Gud før han påtog sig menneskeskikkelse (2:6).

Ved at blive menneske ophørte han ikke med at være Gud, men han ophørte med at gøre brug af sine privilegier og status som Gud (2:7).

I kraft af hans tjenende ydmyghed og offer er menneskelighed blevet ophøjet til guddommelig status (2:10-11).

Helligånden er mere end Guds kraft:

Helligånden beskrives både som Jesu og Guds liv i mennesker (1:19; 2:13) men han er samtidig også beskrevet som en person (2:2).

Fader, Søn og Helligånd: Som vist ovenfor er alle tre-enhedens personer beskrevet som Gud. Derudover er de også tæt kombineret med hinanden, se fx forbindelsen mellem Faderen og Sønnen (1:2,11; 2:11; 4:7,19) og Jesus og Helligånden (1:19; 2:1; 3:3).

Bogens mest kendte afsnit:

1:18-26	Kristen frelsesvished
2:6-11	Jesus Kristus Guds ophøjede tjenerkonge
3:7-14	Hengivenhed for Jesus alene
4:4-9	Kristi fred der overvinder bekymring og følger den kristne
4:10-19	At leve alt afhængig af Kristi ressourcer